

РЕШЕНИЕ

№ 6344

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6608** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Т. Л. Н., с ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] представляван от адв. Д.Ц. срещу решение № 2153-21-128 от 15.06.2023 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ С. - град, в частта, с която е оставено в сила Разпореждане № РНП-1-4-21-01358095/26.05.2023 г. на длъжностно лице - Ръководител „Пенсионно осигуряване“- при ТП на НОИ С. - град, с което на основание чл. 98, ал. 2, т. 2, във вр. с чл. 113 и 114, ал. 1 от КСО е разпоредено на Т.Н. да възстанови недобросъвестно получена сума от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размер на 98175,80 лв., от които главница за периода от 13.09.2013 г. до 28.02.2023 г. в размер на 66339,45 лв. и законна лихва в размер на 31836,35 лв., начислена на основание чл. 113 от КСО до 26.05.2023 г. и дължима до датата на окончателното погасяване на задължението.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност и необоснованост на процесното решение, издадено в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие на материалния закон. Твърди се, че обжалваното решение е издадено без ясна фактическа обстановка, както и липсват мотиви за издаването му. Сочи, че не е доказано от пенсионният орган наличието на една от кумулативните предпоставки предвидени в чл. 114, ал. 2 от КСО, а именно недобросъвестно поведение от негова страна. Направено е възражение за давност по реда на чл. 115 от КСО, като твърди, че въпреки е разгледано такова от страна на административния

орган, последният не се е произнесъл дали погасена по давност е и лихвата към вземането. По изложените съображения отправеното до съда искане е за отмяна на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателя, се представлява от адв. Ц., в което е заявено, че поддържа жалбата по доводи изложени в нея. Подробни доводи са изложени в депозираните писмени бележки. Не претендира за разноски.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. В., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Подробни доводи в тази насока са изложени в депозираните писмени бележки. Претендира разноски по делото.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените и приобщени към административната преписка документи, се установява, че в ТП на НОИ С. – град, че по подадени заявления вх. № МП-17215 и МП-17219 от 05.02.2014 г. с Разпореждане № [ЕГН] от 20.02.2014 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, на Т. Л. Н. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ по чл.74, ал. 1 от КСО от 13.09.2013 г. в минимален размер и социална пенсия за инвалидност по чл. 90а, ал.1 от КСО, въз основа на постановено при освидетелстване на лицето ЕР на ТЕЛК №0035/09.01.2014 г., с което органите на медицинската комисия са определили 95% трайно намалена работоспособност, дата на инвалидизиране 13.09.2013 г. и срок на инвалидността-01.01.2015 г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 17.04.2014 г. постановено на основание чл. 99, ал.1, т. 6 от КСО пенсията е определена в размер от датата на отпускането и при зачетен осигурителен стаж до датата на инвалидизиране - 20 години, 01 месеца и 08 дни и с индивидуален коефициент 3,715, като с последващи преосвидетелствания на жалбоподателят, срокът на изплащане на пенсията е определян съответно до 01.02.2016 г., до 01.05.2017 г., до 01.05.2019 г., до 01.07.2020 г. и до 01.10.2023 г.

На 02.12.2022 г. Т.Н. със заявление № 2113-21-9415 от 02.12.2022 г. е представил на пенсионния орган удостоверения: обр.УП-3 № 13 ПР-227/10.05.2013 г., издаден от Министерство на външните работи, обр. УП-3 № 91/06.06.2003 г. издаден от ДФ „С.“ и Трудова книжка № 1114/28.05.1974 г., издадена от Железопътен завод „Г. Д.“, с искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/. В образуваното пенсионно производство пенсионният орган е извършил нова преценка на издадените документи от ДФ „С.“, Железопътен завод „Г.Д.“ и „Предприятие за ремонт и строителство - кл. Л.“, като същите не са кредитирани от последния.

Не е бил зачетен осигурителен стаж от ДФ „С.“ по обр. УП-3 № 91/06.06.2003 г. и осигурителен доход по обр.УП-2 № 92/06.06.2003 г. за периода 01.02.1992 г. до 06.11.1994 г., тъй като е установено антидатиране към датата на издаване на документите, тъй като фирма с такова име не е съществувала. Изписаният реквизит БУЛСТАТ на документите, цитирани по-горе е констатирано, че е бил валиден едва от 15.06.2011 г. и не е следвало да бъде вписван в документи, издадени преди тази дата, в случая - 06.06.2003 г. Не бил зачетен и осигурителен стаж по трудова книжка № 1114/28.05.1974 г., за времето от 28.05.1974 г. до 31.05.1975 г. и 01.09.1975 г. до 31.10.1979 г., тъй като двата периода са оформени с полагане на печат на ЖП завод

„Г. Д.“, М. Т. и С. Последният запис е абревиатура на Министерството на транспорта и съобщенията, което към датата на заверките на стажа съществувал под друго наименование. В тази връзка е установено антидатиране на документа, тъй като към датата на оформянето на стажа в трудовата книжка посочената правноорганизационна форма на осигурителя не съществува. Предвид посоченото, пенсионният орган е приел, че стаж по трудова книжка № 1114/28.05.1974 г. не следвал да се взема предвид, тъй като тя не се явява редовен документ по смисъла на чл.40 от НПОС.

С оглед на установеното с Разпореждане № [ЕГН]/12 от 14.02.2023 г. е поправено разпореждане № [ЕГН]/20.02.2014 г. и последващите го, пенсията за инвалидност поради общо заболяване е определена в минимален размер, а по отношение на надветатата сума от пенсия пенсионният орган е посочил, че ще се произнесе допълнително. С Разпореждане № [ЕГН]/286/31.03.2023 г. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, на основание чл.68, ал.1, 2 и 3 от КСО.

Разпореждане № [ЕГН]/12 от 14.02.2023 г. не е обжалвано в законоустановения едномесечен срок по чл.117, ал.2, т.1 от КСО и е влязло в законна сила с произтичащите от това последици. В тази връзка е постановено Разпореждане № РНП-1-4-21-01358095/26.05.2023 г. на длъжностно лице по „ПО“, с което на основание чл. 98, ал. 2, т. 2, във връзка с чл.113 и чл.114, ал.1 от КСО и в следствие на влязлото в сила Разпореждане № [ЕГН]/12 от 14.02.2023 г. е определен точния размер на подлежащата на възстановяване от Т. Н. недобросъвестно получена сума за лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размер на 98175,80 лв., от които главница за периода от 13.09.2013 г. до 28.02.2023 г. в размер на 66339,45 лв. и законна лихва в размер на 31836,35 лв., начислена на основание чл. 113 от КСО до 26.05.2023 г.

Така издаденото разпореждане били оспорено от страна на Т. Л. Н. с жалба по реда на чл. 117 от КСО, като с решение № 2153-21-128 от 15.06.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С. град, приел за основателно направеното с жалба вх.№ 1012-21-574/08.06.2023 г. възражение от Т. Л. Н. за погасяване по давност на вземането на НОИ, установено с Разпореждане № РНП-1-4-21-01358095/26.05.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за периода от 13.09.2013 г. до 31.12.2017 г. и в останалата част е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-574/08.06.2023 г. на Т. Л. Н. срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-01358095/26.05.2023 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване в останалата ѝ част, като неоснователна.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и

разпореждането са издадени от компетентни орган в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила, регламентирани с разпоредбите на КСО и АПК и същите съдържат фактически и правни основания.

Не се споделят от съда и доводи изложени в жалбата за нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Процесното разпореждане издадено от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ-С. град е издадено въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част става ясно, че контролиращият административен орган споделя изводът на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по 114, ал. 2, т. 2 от КСО във вр. с чл. 113 и чл. 114, ал. 1 от КСО.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт съдът съобрази следното:

За да потвърди издаденото разпореждане постановено, директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице, че недобросъвестността на Т. Н. е доказана по недвусмислен начин с оглед на обстоятелството, че същият лично е представил със заявлението си за пенсиониране пред пенсионния орган нередовни документи от ДФ „С.“, Железопътен завод „Г. Д.“ и „Предприятие за ремонт и строителство - кл. Л.“

При влязло в сила разпореждане, с което след установяване на обстоятелствата, че за периодите 01.02.1992 г. до 06.11.1994 г. с осигурител ДФ „С.“; от 28.05.1974 г. до 31.05.1975 г. и 01.09.1975 г. до 31.10.1979 г. с осигурител ЖП завод „Г. Д.“, така удостоверения стаж по трудова книжка № 1114/28.05.1974 г. не следва да се взема предвид, тъй като тя не се явява редовен документ по смисъла на чл.40 от НПОС и с което е поправено разпореждане № [ЕГН]/20.02.2014 г. и последващите го, пенсията за инвалидност поради общо заболяване е определена в минимален размер, спорен по-делото остава въпросът, дали недължимо получените от него пенсия за инвалидност поради общо заболяване в размер на 98175,80 лв., от които главница за периода от 13.09.2013 г. до 28.02.2023 г. в размер на 66339,45 лв. и законна лихва в размер на 31836,35 лв., тъй като самото наличие на такива неправомерно получени суми вече е установено от влязлото в сила разпореждане.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Настоящият съдебен състав намира, че представянето на документи с невярно съдържание към искането ву за отпускане на ЛПИ поради общо заболяване, а именно представените такива от жалбоподателя УП-3 № 91/06.06.2003 г., УП-2 № 92/06.06.2003 г. за периода 01.02.1992 г. до 06.11.1994 г. и трудова книжка № 1114/28.05.1974 г., за времето от 28.05.1974 г. до 31.05.1975 г. и 01.09.1975 г. до

31.10.1979 г., жалбоподателят е бил наясно, че за така посочените периоди които е декларирано осигуряване при ДФ „С.“, Железопътен завод „Г. Д.“ и „Предприятие за ремонт и строителство - кл. Л.“ са отразени неверни данни, с цел същите да облагодетелстват осигуреното лице за отпускане на лична пенсия за инвалиднос в определен размер.

В тази връзка съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че административният орган не е провел доказване на една от кумулативните предпоставки предвидени в чл. 114, ал.1 от КСО, а именно недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя.

Изложеното налага извод, че е осъществена предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получените от жалбоподателя суми за обезщетение за безработица за посочения период. Към момента на изплащане на ЛПИ за общо заболяване не са били налице предпоставките за изплащането му в посочения размер. Затова е законосъобразен изводът на административния орган, че към този момент жалбоподателят не е имал правото да получи ЛПИ в посочения размер. Изплатените му суми са получени без основание, което е установено при условията на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че решаващият орган не се е произнесъл по направеното възражение за изтекла погасителна давност. Изрично в обжалвания акт е разгледно възражението за давност и същото е уважено за периода от 13.09.2013 г. - 31.12.2017 г. Следва да се посочи, че с погасяване на главното вземане, следва да се счита за погасено по давност и акцесорното такова за лихва.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Л. Н., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] представляван от адв. Д.Ц. срещу решение № 2153-21-128 от 15.06.2023 г. на Директора на Териториално поделение на НОИ С. - град, в частта, с която е оставено в сила Разпореждане № РНП-1-4-21-01358095/26.05.2023 г. на длъжностно лице - Ръководител „Пенсионно осигуряване“- при ТП на НОИ С. - град.

ОСЪЖДА Т. Л. Н., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С.-град разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: